

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

газета для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришене “Українських Робітничих Вістей”.
Передплата на рік \$4.00

Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man., Canada.

ПОМІЧ ГОЛОДУЮЧИМ В ПРИВОЛЖУ І НА
РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ.

Загальні Річні Збори Укр. Роб. Дому на своїх нарадах обговорювали також і поміч голодуючим на Радянській-Україні, звідки тепер доносять ся до нас сумні відголоси наслідків голоду. Найнадорідніше Запорожжя навіщене посухою і його наслідки голоду. Голод охопив великі простори п'яти губерній Радянської України. Загальні Річні Збори узали конечним негачине несене такої помочи. Однак, Загальні Річні Збори не могли дефінітивно вирішити, як ся кампанія помочи має перенестись в Канаді. Не могли вони сего вирішити тому, що в Канаді вже існує організація помочи голодуючим в Східній Росії, яка веде свою широку кампанію серед працюючих мас різних національностей а також серед різних верств суспільства в Канаді і в склад якої входить також Стіваришене Укр. Робітничий Дім. Ся організація веде свою кампанію поміч голодуючим Приволжя, де голод прибрав найстрашніші розміри, які тільки знала до сего часу історія.

З огляду на існування такої організації Загальні Річні Збори Стіваришеня У.Р.Д., поручили Екзекутивному Комітету У.Р.Д. і редакційному персоналові “Укр. Роб. Вістей” увійти в порозуміння з Центральним Комітетом Помочи Голодуючим у Вінніпегу і винайти спільний шлях дальшої роботи. Загальні Річні Збори не уважали корисним творити окрему українську організацію, а головне не порозумілись наперед з Центральним Комітетом Помочи Голодуючим, який складається з робітничих організацій різних національностей і який завоював собі симпатію серед широких мас Канади.

В неділю, 26. лютого, відбуло ся в Укр. Роб. Домі в Вінніпегу спільне засідання Екзекутивного Комітету Помочи Голодуючим, Екзекутивного Комітету Укр. Роб. Дому і представників “Укр. Роб. Вістей”. Після довгих нарад присутні прийшли до заключення, що не корисним буде творити окрему організацію помочи голодуючим на Україні і тим розпорозувати свої пролетарські ряди тоді, коли спільна завзята праця більше чим потрібна і корисніша.

Взявши на увагу послідні доносення і звіти про голод на Запорожжя і в інших губернях України, Екзекутивний Комітет Помочи Голодуючим ухвалив одногласно виснагнути сечас ся своїх фондів \$5,000.00, за які має ся закупити засоби поживи і негайно вислати в голодуючі місцевости України. Далше Екзекутивний Комітет Помочи Голодуючим, Екз. Комітет У.Р.Д. і представники “Укр. Роб. Вістей” ухвалили, що від тепер кампанія помочи голодуючим має вестися не тільки для Приволжя, але і для голодуючих місцевостей Радянської України. Всі відозви, всі леточки будуть вестися під іменем помочи голодуючим в Східній Росії і Радянській Україні. Центральний Комітет Помочи Голодуючим, до якого входять і представники Укр. Роб. Дому, буде стало виснажувати з наспівуючих фондів певну суму грошей для закупки поживи і інших потрібних річий для голодуючого населення Радянської України. Крім того, ті фонди, які вже наспіли з деяких місцевостей і про які є зазначено, що вони призначені для голодуючих Рад. України, будуть ужиті виключно для голодуючого населення губерній України. Се буде практикуватись також і надалше. Всі жертви, які наспіють з провінції чи з самого міста Вінніпегу і про які буде зазначено, що вони призначені для голодуючих Радянської України, без жадного рішення піуть на сю ціля.

Екзекутивний Комітет Помочи Голодуючим, Екзекутивний Комітет Укр. Роб. Дому і представники “Укр. Роб. Вістей” ухвалили відповидну в сій справі резолюцію, яка буде поміщена в сідуючій числі “Укр. Роб. Вістей”. Крім того еше сего тижня відбудуть ся спільні наради, висше згаданих комітетів для розроблення і детального улянявання спільної активної роботи в Канаді.

Що ми можемо більше від себе додати? Говорити про коначність такої помочи? Чиж про се вже мало говорилось і говорить ся в кожній числі нашої газети, говориться ся на мітінгах, концертах, представленнях, на різних підприємствах, а навіть на сторінках буржуазної преси? Що можна до сего ще додати? Наші місця сего числа нашої газети ми містимо завву Фрїтйофа Нансена, який віддав тепер всі сили і енергію на поміч голодуючим Приволжя і з організацією якого Раковський заключив недавно договір в імені радянського правительства України про поміч голодуючим на Україні. Чи до той завви Нансена, яку читач найде на інших місцях нашої газети, можна ще щось додати? Треба мати камінене серце, щоби не відкинутись на ті огнені слова сего чоловіка, імя якого з пошаною вимовляють мільони голодуючих в Приволжю.

Наше ми містимо автв председателя Всеукраїнського Центрального-Виконавчого Комітету т. Петровського, а також автв радіо-бюлетеня відділу преси і інформації Народного Комісаріату Заграничних Справ У.С.Р.Р. про положення в голодуючих місцевостях Радянської України, які також говорять сами за себе.

На засіданню харківської міської ради 17. січня с. р. председатель В.У.Ц.В.К. Петровський дав доклад про стан голодуючих на Україні. Між іншим він сказав:

“Місяць назад на Україні числилось 2,600,000 голодуючих; тепер число їх збільшило ся до трох мільонів, а до весни правдоподібно зросте до чотирох-п'ятьох мільонів. В голодуючих губернях населене має від одного до шістьмайтять пудів продовольчих засобів на рік. В декотрих губернях населене вже не має нічого. Нужда прибравла грізні розміри. Поміч необхідна ікнайскорше”.

В ч. 4 радіо-бюлетеня відділу преси і інформації Народного Комісаріату Заграничних Справ У.С.Р.Р. читаємо:

“Запорожська губернія, яка колись не знала чорного хліба, яка вивозила через порту мільони пудів збіжжя за границю, корчить ся ім до сім при зоблізюванню всіх сил, при найтяжчому положенню здати комуністичні держави, то тим менше буде се міжливим тепер, коли з признаннем совітського режиму стануть мирні спокійні часи.”

Се може загрожувати хіба державному життю капіталістичної Європи, для якої існування Совітської Росії і Радянської України є небезпечне як огнище бунту, як взір соціалістичних держав.

І тому сього лякають ся і Франція і її найблизші пупії Польща та Румунія, бо знають, що для них може принести призначене совітської влади.

Сього лякають ся і Петлюра і Петрушевич. Се-ж перечеркує всі їх авантюристичні плани. Петлюра не зможе роботу повстань, бо ніхто не дасть грошей. А Петрушевич не дурию кланя ся російським монархістам, та смішив себе перед власним народом. Капітуляція європейської буржуазії перед комуністичними державами, є рівночасно капітуляцією та повним банкрутством і української контрреволюції так Петлюри як і Петрушевича.

Ліквідація сих авантур наближається і вона неминуча.

Хвална Редакції! Прощу помістити у Вашій цінній часописі мого листа з підписом.

Перед пів роком з'явивсь в деяких заморських часописях, а також і у “Впереді” допис, в яких роблено скарбникові Ц.У. У.С.С. (Центральної Управи Українських Січових Стрільців) проф. Іванові Боберському ріжні закиди, а що найголовніше, що він мав би запропастити стрілецьке майно. Під той час я находив ся в Галичині. Згадані дописи зробили були між останками стрільців, а головне інвалідами велике зацікавлене і всі ми чекали на (вияснене) розяснене. Я, що особисто знаю проф. Боберського, не хотів абсолютно сьому вірити, тільки противно надіяв ся, що заряд Ц.У. У.С.С. займе відповідне становище, розяснить цілу справу і оправдає Боберського. Очікуваня мої не довели до нічого. Щоби ближше придивити ся справі, я приїхав до Відня. Іменно я інвалід У.С.С. без ноги. Протезу, яку я еше дівстав за небіжжя Австрії, підкрито знищено і деж мені дістати протезу? Зачав я тут у Відні крутити ся від Анни до Каяфи за протезою і кручу ся вже безупинно три місяці. Добрі люди порадили мені звернути ся до фонду У.С.С. і зачавши шукати сього фонду. По довгих розпотах, розвідках, авенційних і т. д. додивав ся я однак тільки про зачарований скарб. Кожний знає, що десь є такий, а хто його має, ніхто не вгадає. Нагадав я собі тепер допис проф. Боберського та про зазиви в американських газетах складати і вислати датки для немічників У.С.С. на руки проф. Д-ра Ст. Смоль-Стоцького до Праги. Значав я сьому справою інтересувати ся, та однак на дармо. Чому? 1) Ніхто не знає, хто є власним головою Ц.У. У.С.С. Одні кажуть, що головою дальше є проф. Д-ра Ст. Смоль-Стоцький, другі, що Д-ра Староцького, а треті що повноправним заступником Ц.У. У.С.С. у Відні є п. Андрій Жука. 2) Одні кажуть, що скарб інвалідів У.С.С. є у Львові в Земельному Банку і вносить К.50,000, — другі кажуть, що американські датки находять ся в руках проф. Ст. Смоль-Стоцького, а треті кажуть, що одна і друга справа є загадкою, а певним є тільки майно, яке посилає Боева Управа У.С.С., а то окола 12,000 клішів, невеличку бібліотеку, деякі канцелярські урядженя і образи, і інші предмети, які були на стрілецькій виставі у Львові і находяться в Національній Музею у Львові, а вклада є у видавничстві “Ума”. Що є властиво ся “Ума”? Яким чином чи там случаем залізла вона якраз до лоніки Ц.У. У.С.С.?

Мені здається, що се за-

гална, народна справа і тому уважаю за відповідне просити Хвалну Редакцію о поміщене сього листа, при чім позволю собі поставити декілька скромних питань до сих людей, які фігурують як всія заступники, відпоручники, секретарі і т. п. Ц.У. У.С.С.:

1) Що властиво є?
2) Є Боева Управа чи нема?
3) Де і який є її дійсний скарб?
4) Запропастив проф. Боберський скарб чи не запропастив?

Особливо на се питане звертаю ся до проф. Д-ра Ст. Смоль-Стоцького в Празі, Д-ра Староцького і п. Андрія Жука у Відні. Панове! Справу майна Ц.У. У.С.С. порушено в часописях давно. Ви мовчите і не даєте ніякого звіту. Шож ми, стрільці, а властиво інваліди і ціла суспільність можуть подумати? Зовсім отверто: не проф. Боберський запропастив майно Ц.У. У.С.С., тільки Ви, бо Ви мовчите. Коли проф. Боберський зробив дійсно не порядок і надужите зі стрілецьким майном, то Вашим обовязком було б се провітрити і огласити в часописях білянє, та сказати, що запропастено, а що осталося. Зізна коли проф. Боберський нічого не завинив, то Вашим обовязком було се рівнож публично оголосити. Своєю мовчанкою Ви шкодите самому проф. Боберському, а в другій і то великій мірі самому Січовому Стрільцтву. Як довго суспільність не знає, як велике стрілецьке майно, де воно є і хто ним орудує, то так довго ся суспільність буде відноситись до Стрільцтва пасивно і не буде жертвувати ані сотика: Я не хочу ображати чести ані проф. Боберського ані Вас, згадаці панове, тільки ради порядку прошу о вияснене.

Мимоходом мушу також запитати, що є властиво зі секретарем Ц.У. У.С.С. п. Володимиром Паньковим? В часописях стоїть, що в справах Ц.У. У.С.С. треба звертати ся до пана Володимира Панькова (Wien, XVIII., Waehingerstr. 833). Яким се чудом сталося? Преступив в американських часописях була потатка, що п. Володимир Паньків був спільником гешефтів проф. Боберського. Коли се правда, то він є інтересованою особою, а се для досторонної людини щось не ясно, бо, мовляв, розумні люди ніколи не ставлять сторожем калусту — цапа.

Щоби не було більше непорозумінь, поставте справу ясно — як і що є?

З гори дякую за поміщене сього листа у Вашій цінній часописі — пишу з правдивим поважанем

Петро Стратійчук
інвалід У.С.С.
Відень, 3. лютого 1922.

Мені здається, що се за-

гална, народна справа і тому уважаю за відповідне просити Хвалну Редакцію о поміщене сього листа, при чім позволю собі поставити декілька скромних питань до сих людей, які фігурують як всія заступники, відпоручники, секретарі і т. п. Ц.У. У.С.С.:

1) Що властиво є?
2) Є Боева Управа чи нема?
3) Де і який є її дійсний скарб?
4) Запропастив проф. Боберський скарб чи не запропастив?

Особливо на се питане звертаю ся до проф. Д-ра Ст. Смоль-Стоцького в Празі, Д-ра Староцького і п. Андрія Жука у Відні. Панове! Справу майна Ц.У. У.С.С. порушено в часописях давно. Ви мовчите і не даєте ніякого звіту. Шож ми, стрільці, а властиво інваліди і ціла суспільність можуть подумати? Зовсім отверто: не проф. Боберський запропастив майно Ц.У. У.С.С., тільки Ви, бо Ви мовчите. Коли проф. Боберський зробив дійсно не порядок і надужите зі стрілецьким майном, то Вашим обовязком було б се провітрити і огласити в часописях білянє, та сказати, що запропастено, а що осталося. Зізна коли проф. Боберський нічого не завинив, то Вашим обовязком було се рівнож публично оголосити. Своєю мовчанкою Ви шкодите самому проф. Боберському, а в другій і то великій мірі самому Січовому Стрільцтву. Як довго суспільність не знає, як велике стрілецьке майно, де воно є і хто ним орудує, то так довго ся суспільність буде відноситись до Стрільцтва пасивно і не буде жертвувати ані сотика: Я не хочу ображати чести ані проф. Боберського ані Вас, згадаці панове, тільки ради порядку прошу о вияснене.

Мимоходом мушу також запитати, що є властиво зі секретарем Ц.У. У.С.С. п. Володимиром Паньковим? В часописях стоїть, що в справах Ц.У. У.С.С. треба звертати ся до пана Володимира Панькова (Wien, XVIII., Waehingerstr. 833). Яким се чудом сталося? Преступив в американських часописях була потатка, що п. Володимир Паньків був спільником гешефтів проф. Боберського. Коли се правда, то він є інтересованою особою, а се для досторонної людини щось не ясно, бо, мовляв, розумні люди ніколи не ставлять сторожем калусту — цапа.

Щоби не було більше непорозумінь, поставте справу ясно — як і що є?

З гори дякую за поміщене сього листа у Вашій цінній часописі — пишу з правдивим поважанем

Петро Стратійчук
інвалід У.С.С.
Відень, 3. лютого 1922.

І тому сього лякають ся і Франція і її найблизші пупії Польща та Румунія, бо знають, що для них може принести призначене совітської влади.

Сього лякають ся і Петлюра і Петрушевич. Се-ж перечеркує всі їх авантюристичні плани. Петлюра не зможе роботу повстань, бо ніхто не дасть грошей. А Петрушевич не дурию кланя ся російським монархістам, та смішив себе перед власним народом. Капітуляція європейської буржуазії перед комуністичними державами, є рівночасно капітуляцією та повним банкрутством і української контрреволюції так Петлюри як і Петрушевича.

Ліквідація сих авантур наближається і вона неминуча.

Хвална Редакції! Прощу помістити у Вашій цінній часописі мого листа з підписом.

Перед пів роком з'явивсь в деяких заморських часописях, а також і у “Впереді” допис, в яких роблено скарбникові Ц.У. У.С.С. (Центральної Управи Українських Січових Стрільців) проф. Іванові Боберському ріжні закиди, а що найголовніше, що він мав би запропастити стрілецьке майно. Під той час я находив ся в Галичині. Згадані дописи зробили були між останками стрільців, а головне інвалідами велике зацікавлене і всі ми чекали на (вияснене) розяснене. Я, що особисто знаю проф. Боберського, не хотів абсолютно сьому вірити, тільки противно надіяв ся, що заряд Ц.У. У.С.С. займе відповідне становище, розяснить цілу справу і оправдає Боберського. Очікуваня мої не довели до нічого. Щоби ближше придивити ся справі, я приїхав до Відня. Іменно я інвалід У.С.С. без ноги. Протезу, яку я еше дівстав за небіжжя Австрії, підкрито знищено і деж мені дістати протезу? Зачав я тут у Відні крутити ся від Анни до Каяфи за протезою і кручу ся вже безупинно три місяці. Добрі люди порадили мені звернути ся до фонду У.С.С. і зачавши шукати сього фонду. По довгих розпотах, розвідках, авенційних і т. д. додивав ся я однак тільки про зачарований скарб. Кожний знає, що десь є такий, а хто його має, ніхто не вгадає. Нагадав я собі тепер допис проф. Боберського та про зазиви в американських газетах складати і вислати датки для немічників У.С.С. на руки проф. Д-ра Ст. Смоль-Стоцького до Праги. Значав я сьому справою інтересувати ся, та однак на дармо. Чому? 1) Ніхто не знає, хто є власним головою Ц.У. У.С.С. Одні кажуть, що головою дальше є проф. Д-ра Ст. Смоль-Стоцький, другі, що Д-ра Староцького, а треті що повноправним заступником Ц.У. У.С.С. у Відні є п. Андрій Жука. 2) Одні кажуть, що скарб інвалідів У.С.С. є у Львові в Земельному Банку і вносить К.50,000, — другі кажуть, що американські датки находять ся в руках проф. Ст. Смоль-Стоцького, а треті кажуть, що одна і друга справа є загадкою, а певним є тільки майно, яке посилає Боева Управа У.С.С., а то окола 12,000 клішів, невеличку бібліотеку, деякі канцелярські урядженя і образи, і інші предмети, які були на стрілецькій виставі у Львові і находяться в Національній Музею у Львові, а вклада є у видавничстві “Ума”. Що є властиво ся “Ума”? Яким чином чи там случаем залізла вона якраз до лоніки Ц.У. У.С.С.?

Мені здається, що се за-

гална, народна справа і тому уважаю за відповідне просити Хвалну Редакцію о поміщене сього листа, при чім позволю собі поставити декілька скромних питань до сих людей, які фігурують як всія заступники, відпоручники, секретарі і т. п. Ц.У. У.С.С.:

1) Що властиво є?
2) Є Боева Управа чи нема?
3) Де і який є її дійсний скарб?
4) Запропастив проф. Боберський скарб чи не запропастив?

Особливо на се питане звертаю ся до проф. Д-ра Ст. Смоль-Стоцького в Празі, Д-ра Староцького і п. Андрія Жука у Відні. Панове! Справу майна Ц.У. У.С.С. порушено в часописях давно. Ви мовчите і не даєте ніякого звіту. Шож ми, стрільці, а властиво інваліди і ціла суспільність можуть подумати? Зовсім отверто: не проф. Боберський запропастив майно Ц.У. У.С.С., тільки Ви, бо Ви мовчите. Коли проф. Боберський зробив дійсно не порядок і надужите зі стрілецьким майном, то Вашим обовязком було б се провітрити і огласити в часописях білянє, та сказати, що запропастено, а що осталося. Зізна коли проф. Боберський нічого не завинив, то Вашим обовязком було се рівнож публично оголосити. Своєю мовчанкою Ви шкодите самому проф. Боберському, а в другій і то великій мірі самому Січовому Стрільцтву. Як довго суспільність не знає, як велике стрілецьке майно, де воно є і хто ним орудує, то так довго ся суспільність буде відноситись до Стрільцтва пасивно і не буде жертвувати ані сотика: Я не хочу ображати чести ані проф. Боберського ані Вас, згадаці панове, тільки ради порядку прошу о вияснене.

Мимоходом мушу також запитати, що є властиво зі секретарем Ц.У. У.С.С. п. Володимиром Паньковим? В часописях стоїть, що в справах Ц.У. У.С.С. треба звертати ся до пана Володимира Панькова (Wien, XVIII., Waehingerstr. 833). Яким се чудом сталося? Преступив в американських часописях була потатка, що п. Володимир Паньків був спільником гешефтів проф. Боберського. Коли се правда, то він є інтересованою особою, а се для досторонної людини щось не ясно, бо, мовляв, розумні люди ніколи не ставлять сторожем калусту — цапа.

Щоби не було більше непорозумінь, поставте справу ясно — як і що є?

З гори дякую за поміщене сього листа у Вашій цінній часописі — пишу з правдивим поважанем

Петро Стратійчук
інвалід У.С.С.
Відень, 3. лютого 1922.

Мені здається, що се за-

гална, народна справа і тому уважаю за відповідне просити Хвалну Редакцію о поміщене сього листа, при чім позволю собі поставити декілька скромних питань до сих людей, які фігурують як всія заступники, відпоручники, секретарі і т. п. Ц.У. У.С.С.:

1) Що властиво є?
2) Є Боева Управа чи нема?
3) Де і який є її дійсний скарб?
4) Запропастив проф. Боберський скарб чи не запропастив?

Особливо на се питане звертаю ся до проф. Д-ра Ст. Смоль-Стоцького в Празі, Д-ра Староцького і п. Андрія Жука у Відні. Панове! Справу майна Ц.У. У.С.С. порушено в часописях давно. Ви мовчите і не даєте ніякого звіту. Шож ми, стрільці, а властиво інваліди і ціла суспільність можуть подумати? Зовсім отверто: не проф. Боберський запропастив майно Ц.У. У.С.С., тільки Ви, бо Ви мовчите. Коли проф. Боберський зробив дійсно не порядок і надужите зі стрілецьким майном, то Вашим обовязком було б се провітрити і огласити в часописях білянє, та сказати, що запропастено, а що осталося. Зізна коли проф. Боберський нічого не завинив, то Вашим обовязком було се рівнож публично оголосити. Своєю мовчанкою Ви шкодите самому проф. Боберському, а в другій і то великій мірі самому Січовому Стрільцтву. Як довго суспільність не знає, як велике стрілецьке майно, де воно є і хто ним орудує, то так довго ся суспільність буде відноситись до Стрільцтва пасивно і не буде жертвувати ані сотика: Я не хочу ображати чести ані проф. Боберського ані Вас, згадаці панове, тільки ради порядку прошу о вияснене.

Мимоходом мушу також запитати, що є властиво зі секретарем Ц.У. У.С.С. п. Володимиром Паньковим? В часописях стоїть, що в справах Ц.У. У.С.С. треба звертати ся до пана Володимира Панькова (Wien, XVIII., Waehingerstr. 833). Яким се чудом сталося? Преступив в американських часописях була потатка, що п. Володимир Паньків був спільником гешефтів проф. Боберського. Коли се правда, то він є інтересованою особою, а се для досторонної людини щось не ясно, бо, мовляв, розумні люди ніколи не ставлять сторожем калусту — цапа.

Щоби не було більше непорозумінь, поставте справу ясно — як і що є?

З гори дякую за поміщене сього листа у Вашій цінній часописі — пишу з правдивим поважанем

Петро Стратійчук
інвалід У.С.С.
Відень, 3. лютого 1922.

Мені здається, що се за-

гална, народна справа і тому уважаю за відповідне просити Хвалну Редакцію о поміщене сього листа, при чім позволю собі поставити декілька скромних питань до сих людей, які фігурують як всія заступники, відпоручники, секретарі і т. п. Ц.У. У.С.С.:

1) Що властиво є?
2) Є Боева Управа чи нема?
3) Де і який є її дійсний скарб?
4) Запропастив проф. Боберський скарб чи не запропастив?

Особливо на се питане звертаю ся до проф. Д-ра Ст. Смоль-Стоцького в Празі, Д-ра Староцького і п. Андрія Жука у Відні. Панове! Справу майна Ц.У. У.С.С. порушено в часописях давно. Ви мовчите і не даєте ніякого звіту. Шож ми, стрільці, а властиво інваліди і ціла суспільність можуть подумати? Зовсім отверто: не проф. Боберський запропастив майно Ц.У. У.С.С., тільки Ви, бо Ви мовчите. Коли проф. Боберський зробив дійсно не порядок і надужите зі стрілецьким майном, то Вашим обовязком було б се провітрити і огласити в часописях білянє, та сказати, що запропастено, а що осталося. Зізна коли проф. Боберський нічого не завинив, то Вашим обовязком було се рівнож публично оголосити. Своєю мовчанкою Ви шкодите самому проф. Боберському, а в другій і то великій мірі самому Січовому Стрільцтву. Як довго суспільність не знає, як велике стрілецьке майно, де воно є і хто ним орудує, то так довго ся суспільність буде відноситись до Стрільцтва пасивно і не буде жертвувати ані сотика: Я не хочу ображати чести ані проф. Боберського ані Вас, згадаці панове, тільки ради порядку прошу о вияснене.

Мимоходом мушу також запитати, що є властиво зі секретарем Ц.У. У.С.С. п. Володимиром Паньковим? В часописях стоїть, що в справах Ц.У. У.С.С. треба звертати ся до пана Володимира Панькова (Wien, XVIII., Waehingerstr. 833). Яким се чудом сталося? Преступив в американських часописях була потатка, що п. Володимир Паньків був спільником гешефтів проф. Боберського. Коли се правда, то він є інтересованою особою, а се для досторонної людини щось не ясно, бо, мовляв, розумні люди ніколи не ставлять сторожем калусту — цапа.

Щоби не було більше непорозумінь, поставте справу ясно — як і що є?

З гори дякую за поміщене сього листа у Вашій цінній часописі — пишу з правдивим поважанем

Петро Стратійчук
інвалід У.С.С.
Відень, 3. лютого 1922.

ПАЛАТА ПРАЦІ І НАУКИ
В КИЇВІ.

Дня 12-го січня с. р. в Київі в помешанню колишнього “Дворянського Зібрання” (Думська площа) відкрито “Палату праці і науки”.

Промовці, що виступали під час урочистого засідання, присвяченого відкриттю, підкресливали ту думку, що настав час в радянському будівництві для мішного сполучення сих двох основ людського життя праці і науки. На засіданню виступали відомі партійні товариші а також представники науки, професори.

В промовах зазначалось, що після того, як робітники і селяни довели свою здатність зберегти здобутки жовтневої революції в горожанській війні стоячи увесь час на варті з руйніцією в руках — перед робітниками і селянами стоїть зараз ще друге, не менш важке завдане. Се завдане пролекарської держави піднесенем народного господарства. А для сього завданя найбільш сприяє тісний союз із технікою і наукою. Треба ввійти в найтіснійшу спілку з науковим завданем, щоби подолати свого друга, не менш грізного ворога — промислову і господарчу кризу.

В промовах вказувалось на те, що в старих часів буржуазія свідомо тримала широку масу робітників і селян у темряві і мала цілковиту монополію на наукове знане, щоби скористуватись з нього для своєї мети. Але зараз пролетаріят скинув капіталістичне ярмо, звільнив дворянські помешканя для своїх потреб.

Робітник завжди тягнув ся до світла знаня, але раніш не дугосити в часописях білянє, та сказати, що запропастено, а що осталося. Зізна коли проф. Боберський нічого не завинив, то Вашим обовязком було се рівнож публично оголосити. Своєю мовчанкою Ви шкодите самому проф. Боберському, а в другій і то великій мірі самому Січовому Стрільцтву. Як довго суспільність не знає, як велике стрілецьке майно, де воно є і хто ним орудує, то так довго ся суспільність буде відноситись до Стрільцтва пасивно і не буде жертвувати ані сотика: Я не хочу ображати чести ані проф. Боберського ані Вас, згадаці панове, тільки ради порядку прошу о вияснене.

Мимоходом мушу також запитати, що є властиво зі секретарем Ц.У. У.С.С. п. Володимиром Паньковим? В часописях стоїть, що в справах Ц.У. У.С.С. треба звертати ся до пана Володимира Панькова (Wien, XVIII., Waehingerstr. 833). Яким се чудом сталося? Преступив в американських часописях була потатка, що п. Володимир Паньків був спільником гешефтів проф. Боберського. Коли се правда, то він є інтересованою особою, а се для досторонної людини щось не ясно, бо, мовляв, розумні люди ніколи не ставлять сторожем калусту — цапа.